

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Okresní soud Praha-západ rozhodl v hlavním líčení konaném dne 3. prosince 2013 samosoudkyní Mgr. Kamilou Lamrovou **t a k t o:**

O b ž a l o v a n ý

Ing. M [REDACTED] B [REDACTED],

nar. [REDACTED] ve [REDACTED], bytem [REDACTED]
[REDACTED]

j e v i n e n, ž e

dne 11.2.2011 v 11:00 hodin na červené sjezdovce S3, v lyžařském centru v katastru obce Sportgastein, v Rakousku, jel na lyžích a ačkoliv tato sjezdovka byla přehledná a prázdná, nedbal základních pravidel opatrnosti, nepřizpůsobil rychlost a způsob jízdy přehlednosti terénu, nevěnoval dostatečnou pozornost situaci na sjezdovce a neměl tedy přehled o situaci před ním, v čehož důsledku zezadu narazil do lyžařky JUDr. J [REDACTED] R [REDACTED], nar. [REDACTED], přičemž v důsledku tohoto střetu a pádu na zem utrpěla JUDr. J [REDACTED] R [REDACTED] šikmou zlomeninou zevní části klíční kosti s posunem úlomků a byla tak omezena v obvyklém způsobu života po dobu šesti týdnů,

t e d y

jinému z nedbalosti způsobil těžkou újmu na zdraví

č í m ž s p á c h a l

prečin těžké ublížení na zdraví podle § 147 odst. 1 trestního zákoníku

a o d s u z u j e s e

Podle § 147 odst. 1 tr. zákoníku k **trestu odnětí svobody v trvání 5 (pět) měsíců.**

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se mu **výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 2 (dvou) let.**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen zaplatit poškozené JUDr. J. R. , nar. na náhradě škody částku ve výši 21.884,- Kč.

O d ů v o d n ě n í:

Na základě dokazování provedeného v hlavním líčení byl zjištěn a prokázán skutkový děj tak, jak je blíže specifikován ve výrokové části tohoto rozsudku.

Obžalovaný k věci vypovídal shodně jako v přípravném řízení, kdy uvedl, že dne 11.2.2011 lyžoval s přáteli na předmětné sjezdovce. V rakouských Alpách byl lyžovat již opakovaně. Uvedl, že průměrnou rychlostí sjížděl svah. Sjezdovka pokračovala po strmém klesání přes menší kopeček. Na tomto malém kopečku, pod svahem, byli v jedné řadě 4 osoby. Protože ve středu sjezdovky uviděl postavu, musel rozpoznat, jakým směrem tato osoba lyžuje, aby předvídal její směr. Ze způsobu jízdy této osoby mu to však nebylo zřejmé. Z toho důvodu, že nalevo od obžalovaného byly dvě stojící osoby na kraji sjezdovky, rozhodl se, že pomalu se pohybující se lyžařku objede z pravé strany. Vše se odehrálo velmi rychle, obžalovaný měl cca 1,5s na správnou reakci, neboť poškozenou spatřil na poslední chvíli. Důvodem tak krátkého časového prostoru na reakci bylo, že vyjížděl z pod kopce, tudíž nepřehledného místa, kdy na úpatí kopce, by se neměli zdržovat lyžaři, kteří stojí nebo se pouze pomalu pohybují. Což byl případ poškozené. Jak se obžalovaný snažil poškozené vyhnout, jeho lyže ztratily kontakt se sjezdovkou a on spadl. Po střetu obžalovaný i poškozená vstali a zjistili, že neutrpěli žádné vážné poranění. Obžalovaný se zeptal poškozené, zda nepotřebuje lékařskou pomoc, ona to však odmítla. Poškozená nebyla v bezvědomí, byla pouze otřesena. Následně na místo přijel i manžel poškozené, který poškozené nepomáhal avšak vyžádal si od obžalovaného občanský průkaz, poté co si vyměnili kontakty, obžalovaný s přáteli pokračovali ve sjezdu. Následně asi po hodině viděli kolegové obžalovaného poškozenou, jak si v restauraci krouživým pohybem procvičovala pravé rameno. Obžalovaný ještě večer kontaktoval poškozenou formou SMS, omluvil se jí a ptal se jí na její zdravotní stav.

Obžalovaný popsal, že v místě střetu byla sjezdovka široká cca 10 až 15m. Soud podle § 207 odst. 2 tr. řádu přečetl výpověď obžalovaného z přípravného řízení, kdy uvedl, že šíře sjezdovky byla cca 5 metrů. K vysvětlení rozporů obžalovaný uvedl, že se jednalo o hrubý odhad, z odstupem času by šíři odhadl na 10 - 15m.

Podle obžalovaného mohl srážku s poškozenou vidět ještě svědek O. a jeho kamarád, kteří stáli dole pod kopcem, pod místem, kde došlo ke střetu. Viditelnost byla v rozhodnou dobu dobrá, bylo slunečno, povrch sjezdovky byl dobrý, sníh poloprašan. Obžalovaný se popsal jako zkušený lyžař, na předmětné sjezdovce byl poprvé. Lyžoval stylem slalom, rovnoměrnou rychlostí. Je si vědom, že na sjezdovkách platí pravidla, že lyžaři se nemají zdržovat v nepřehledných místech. Dle názoru obžalovaného se poškozená měla pohybovat mnohem rychleji pokud chtěla opustit sjezdovku. Z fotografií lze usoudit, že jela velmi pomalu. Ke střetu došlo uprostřed sjezdovky. Pravidla lyžování vyhlášené mezinárodní lyžařskou federací zná.

Obžalovaný dále uvedl, že fotografie na č.l. 41 znázorňuje okamžik těsně před střetem, poškozená lyžuje na vrcholu kopečku, jemuž předchází prohlubeň, na fotografii na č.l. 42 je patrné, že sjezdovka se lomí.

Obžalovaný dále uvedl, že vnímal střet jako svou chybu, nicméně postupem času dospěl k tomu, že poškozená se měla pohybovat rychleji, neboť jí spatřil na poslední chvíli a již nestačil žádným manévrem uhnout. Obžalovaný byl překvapen, že jej poškozená kontaktovala až po dvou dnech, s tím, že má zlomeninu. Obžalovaný se jí opětovně omluvil. Následně obdržel od poškozené výzvu k zaplacení 2.500,- Eur. Částku nezaplatil a na další email poškozené již nereagoval. Zaplacením byt' části, by přiznal svou vinu. V současné době ponechává otázku viny na posouzení soudu. Při jízdě rozhodně žádné nepatřičnosti neprováděl.

Dále doplnil, že sjíždění sjezdovky mu nečinilo obtíže. Příčinou jeho pádu bylo to, že měl jen velmi krátký čas reagovat na poškozenou, cca 1 a půl sekundy. Rozhodl se provést výhybný manévr doprava, přenesl váhu na pravou lyži, avšak jeho tělo bylo nadnášeno, neboť vyjížděl z pod kopce, lyže mu podklouzly a narazil do poškozené. Střetu nemohl zabránit. V době střetu nebyli na sjezdovce cizí pohybující se lyžaři, díval se při jízdě před sebe.

Obžalovaný dále uvedl, že se cítí být vinen tím, že poškozené ublížil, nicméně, zda jí způsobil pospaná zranění nedokáže posoudit.

Svědkyňe, **poškozená JUDr. R** [REDACTED], k věci uvedla, že sjezdovka, byla v rozhodnou dobu téměř prázdná, přehledná, bylo slunečno. Před sebou viděla na kraji sjezdovky skupinku lidí, u nichž chtěla zastavit. Směřovala k nim, následně došlo k nárazu, zřejmě byla v krátkém bezvědomí. Následně se jí někdo ptal, zda se může hýbat, postavila se. Zjistila, že jí bolí rameno, ale mohla stát, byla si vědoma, že rolba by představovala vysoké náklady, situaci vyhodnotila tak, že má pouze naražené rameno, tudíž že zvládne sjet dolů. Poté, co sjeli s manželem dolů, však rameno bolelo více, jela na hotel, kde jí k dotazu doporučili ošetření v nemocnici. Zkusila to do rána vydržet, bolest se však stupňovala, proto jeli následující den domů. Po příjezdu se bolest zhoršila, proto vyhledala ošetření v nemocnici. Zranění jí velmi zkomplikovalo život, nemohla se najíst, provádět hygienu, uklízet, pomáhat dceři, dojíždět za doktorem nemohla v MHD, nemohla jít do práce, avšak nechala si ukončit pracovní neschopnost. Pro bolest nemohla v zaměstnání setrávat, proto si i z ekonomických důvodů vybrala dovolenou. Situace byla tíživá pro celou rodinu a vyžádala si náklady. Učinila s obžalovaným pokus o dohodu, tento však na její výzvy nereagoval, proto podala trestní oznámení. Dále popsala, že úsek, kde došlo ke střetu, byl přehledný, sjezdovka byla v místě široká 25m až 50m, povrch nebyl zledovatělý, byl dobře upravený. Poškozená lyžuje od svých 25 let, lyžuje opatrně a bezpečně. Ke střetu došlo u kraje sjezdovky, jak se blížila ke skupince lyžařů, tak přiměřeně zpomalila, aby nikoho neohrozila. Následně ucítila náraz zezadu. Lyžaře za sebou vůbec neviděla. Obžalovaný se jí po nárazu omluvil, jeho kolegové projevovali starost o její zdravotní stav. Obžalovaný poškozenou následně v ten den kontaktoval, ptal se na její zdravotní stav, i další dny volal s manželem poškozené. V předmětný den rozhodně nebyla schopna rukou nějak zvlášť hýbat, pokoušela se ji lehce rozcvíčit, mírnými krouživými pohyby.

Nikdy jindy zranění ramene nebo klíční kosti neutrpěla. Po střetu s obžalovaným rovněž žádný další úraz neutrpěla. V pracovní neschopnosti byla cca 5 dní, následná dovolená trvala cca týden. Ortézu nosila déle než 6 týdnů. Následně podstoupila rehabilitaci 3 až 4 týdny. Největší bolesti měla první 4 týdny, ale omezena v běžném životě byla ¾ roku, např. při hygieně, úklidu, domácích pracích, pociťovala bolest. Toto musela řešit prostřednictvím jiných osob, na což vynaložila náklady. V současné době je již léčba ukončena, nicméně při změně počasí stále pociťuje bolest s tím, že hybnost ruky je trvale omezena. Nehoda se stala

poslední den dovolené, další den již nelyžovali, ačkoliv měli platný skipas. Pojistné plnění neobdržela, pojištění zahrnuje pouze léčebné výlohy.

Svědék **JUDr. R** ■■■, manžel poškozené, k věci uvedl, že rozhodný den okolo 11 hod. sjížděl sjezdovku s poškozenou. V tu dobu byli na svahu téměř sami. Sjezdovka byla velmi široká cca 50 - 100m, výborná viditelnost, slunečné počasí. Povrch sjezdovky byl velmi dobře upraven. Poškozená jela před svědkem, následně mezi svědka a poškozenou vjel obžalovaný, jehož styl jízdy byl zvláštní, neboť jel s rukama široce rozpaženými a děla široké obloučky. Obžalovaný jel vlevo a dělal oblouček vpravo, avšak díval se stále doleva a v ten okamžik narazil do poškozené, tzv. jí „podťal“ nohy. Poškozená jej vidět nemohla a nemohla tudíž zareagovat. Na kraji sjezdovky stáli asi dva lyžaři, jeden měl kameru. Po pádu pomáhali poškozené, která byla velmi otřesená. Zřejmě byla chvíli v bezvědomí. Poškozená si stěžovala na bolest ramene, následně se vzpamatovala z prvotního otřesu a potvrdila, že další jízdu zvládne. Svědek má za to, že poškozená je odolnější vůči bolesti. Svědek požádal obžalovaného o občanský průkaz. Dle názoru svědka se obžalovaný soustředil na své přátele, kteří jízdu fotografovali a nevěnoval pozornost jízdě. Po pádu se obžalovaný zajímal o stav poškozené, obžalovaný se vyjádřil i v tom směru, že toho lituje. Poškozená sjela sjezdovku a odpočívala na pokoji, její stav se nezlepšil, proto jeli následující den domů, kde poškozená vyhledala péči lékaře. Obžalovaný pak následně poškozenou prostřednictvím svědka kontaktoval, ptal se na její zdravotní stav. Svědek obžalovanému sdělil informace o zdravotním stavu poškozené s tím, že by se obžalovaný měl podílet na řešení situace. Obžalovaný však následně přestal komunikovat.

Svědék dále popsal, že náraz do poškozené pozoroval ze vzdálenosti kratší než cca 20m. Střet mohli vidět i přátele obžalovaného, sjezdovka byla jinak prázdná. Na sjezdovce v rozhodném místě nebyl nikdo jiný. Povrch sjezdovky byl velmi dobrý, bez ledových ploch. Poškozená jela normálně, dělala obloučky, jela středně rychle, sjezdovka nebyla v místě strmá. Obžalovaný se náhle vynořil mezi svědkem a poškozenou, věnoval pozornost kameře, proto narazil do poškozené. Ke střetu došlo tak, že obžalovaný podťal poškozenou zezadu, když byl ve vlastním pádu, nebylo to tak, že by obžalovaný spadl a nějakou delší dobu se setrvačností sunul ze svahu. Sjezdovka byla v daném místě spíše pozvolná, lehce zvlněná. Svědek však vyloučil, že by v místě, kde došlo ke střetu byl nějaký „dolík“, tedy místo z něhož by nebylo možno poškozenou vidět.

K fotografii na č.l. 41 svědek uvedl, že znázorněné místo se nachází v levé polovině sjezdovky, za obžalovaným je svah, který se sjíždí. Poškozená jela ve směru jízdy dopředu. Skupinka stála mimo záběr z pohledu ze shora vlevo.

K fotografii na č.l. 91 svědek uvedl, že se jedná o fotografii, kterou sám pořídil. Záběr je pořízen proti směru jízdy, tudíž na místě je zachycen i terén, na kterém došlo ke střetu. Dále popsal blíže, kde mělo dojít ke střetu.

Dále svědek uvedl, že poškozená musela nosit ortézu cca 6 týdnů, musel ji jí upevňovat, neboť toho sama nebyla schopna. Týden byla v pracovní neschopnosti, poté si vzala dovolenou. Následně ji musel vozit do práce autem, neboť jízda v MHD byla v jejím stavu nemyslitelná. První 2 až 3 týdny trpěla silnými bolestmi, měla podlitiny, v noci se budila bolestí. V obvyklém životě byla velmi omezená, zejména nemohla vykonávat žádné domácí práce, pochovat vnuka apod. Poškozená je dobrá lyžařka, posledních 10 let jezdily na hory každý rok.

Svědék B ■■■ **G** ■■■ k věci uvedl, že viděl střet lyžařů, ke kterému došlo zhruba ve středu sjezdovky, poškozená stála pod horizontem a z vrchu do ní narazil obžalovaný. Situaci pozoroval cca ze vzdálenosti 20m. Podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu soud přečetl

výpověď svědka z přípravného řízení, kdy uvedl, že střet lyžařů pozoroval ze vzdálenosti 50 - 100 m, k vysvětlení rozporů svědek uvedl, že se jednalo o jeho hrubý odhad.

Svědka popsal, že stál na okraji sjezdovky z pohledu ze shora při levém okraji sjezdovky a fotil. Obžalovaný jel normálním způsobem jízdy, dělal obloučky s širším průměrem, ničím nevybočoval, jel přiměřeně rychle. Kam se obžalovaný díval neví, ale z postavení těla usuzuje, že dopředu. Poškozená byla v době střetu směrem doprava, myšleno ze shora ve směru jízdy, obžalovaný do ní narazil zezadu. Poškozené následně pomáhali po pádu, obžalovaný se jí ptal na její zdravotní stav, říkala, že jí bolí noha. Podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu soud přečetl výpověď svědky, kdy uvedl, že poškozená si stěžovala i na bolest ruky, k tomu svědek uvedl, že s odstupem času si na toto již nevzpomíná. Po pádu šel ihned na místo, poškozená v bezvědomí nebyla, po výměně kontaktů odjeli. Sjezdovka byla v místě dobře upravená, sklon byl zhruba 40 stupňů, v místě srážky byl terén zvlněný, což komplikovalo výhled dopředu za horizont. Šířku sjezdovky odhadnout nedokáže. V době srážky na místě nebyli žádní jiní lyžaři. Obžalovaný se poškozené snažil vyhnout, již se mu to nepodařilo. Pokud jde o počet lyžařů, které uvedl v přípravném řízení, tak toto mýnil na celou sjezdovku, nikoli na úsek, kde došlo ke srážce.

K fotografii č.l. 41 uvedl, že se jedná o okamžik těsně před nárazem. Na fotografii za obžalovaným je kopec, je tam vidět úpatí.

K fotografii č.l. 42 uvedl, že se jedná o totožné místo, jako na fotografii č.l. 41, na fotografii je svědek O [REDACTED]

K fotografii na č.l. 91 uvedl, že místo střetu se nachází za pravým ramenem obžalovaného.

Svědka P [REDACTED] O [REDACTED] k věci uvedl, že obžalovaný je jeho bývalým kolegou z práce. Uvedl, že rozhodného dne lyžovali na sjezdovce Sportgastein s obžalovaným, J [REDACTED] G [REDACTED], B [REDACTED] G [REDACTED], a M [REDACTED] V [REDACTED]. Sjezdovka byla v místě zvlněná. Svědek jel za B. G [REDACTED], sjeli ke kraji sjezdovky, kde zastavili a rozhodli se, že budou fotografovat, za nimi jeli ostatní lyžaři. Na sjezdovce se objevila poškozená, která zůstala stát na kopci, za ní vyjel obžalovaný, poškozená stála bokem ke svahu. Podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu byla čtena výpověď svědka z přípravného řízení, kdy uváděl, že poškozená zpomalila a přibrzdila, nikoliv že stála. K vysvětlení rozporů svědek uvedl, že s odstupem času již nedokáže toto přesně uvést. Svědek dále popsal, že obžalovaný poškozenou srazil v pádu, kdy sám se již smýkal po zemi a nemohl se jí vyhnout. Na sjezdovce v té době nikdo jiný, než osoby, které popsal nebyl. Podle § 211 odst. 3 písm. a) tr. řádu byla čtena výpověď svědka z přípravného řízení, kdy uvedl, že se obžalovaný se snažil vyhnout lyžaři po jeho pravé straně. K vysvětlení rozporů svědek upřesnil, že obžalovaný se vyhýbal lyžařům výše ve svahu, nikoliv poškozené.

Po nárazu poškozená spadla, svědek, obžalovaný a B. G [REDACTED] se dotazovali na její zdravotní stav, pomohli jí. Nevzpomněl si, že by poškozená uváděla, že jí něco bolí. Následně si obžalovaný a poškozená vyměnili osobní údaje a tímto byla věc ukončena. Obžalovaný se poškozené po srážce omlouval.

V místě, kde došlo ke střetu, byl povrch sjezdovky dobrý, nebyl zledovatělý, bylo slunečno, viditelnost dobrá. Místo srážky svědek popsal jako nepřehledné, zvlněné, osoba jedoucí ze shora neměla šanci reagovat na osobu, která stála za horizontem, vidět ji však bylo možné. Ke srážce došlo mezi středem a krajem sjezdovky, v levé polovině sjezdovky z pohledu ze shora.

Obžalovaný jel před střetem normálním stylem, nijak zvlášť rychle, dělal obloučky.

Na fotografii na č.l. 42 svědek popsal v pravém rohu této fotografie ve výšce kolen lyžaře prohlubeň, předmětné zalomení sjezdovky. Na fotografii č.l. 91 svědek popsal, že ke střetu došlo přibližně za osobami, na snímku.

Podle § 211 odst. 1 tr. řádu soud za souhlasu obžalovaného a státního zástupce přečetl výpověď svědků Ing. P. B. a J. G.

Svědék Ing. P. B. k věci uvedl, že obžalovaného zná pouze v souvislosti s lyžováním v Rakousku v únoru 2011. Svědek střet obžalovaného s poškozenou přímo neviděl. Na místo přijel v okamžiku, kdy poškozená již stála, stěžovala si na bolest zad. Manžel poškozené si vzal od obžalovaného kontakt a následně sjeli sjezdovku dolů. Svědek popsal, že sjezdovka byla v místě srážky široká cca 20 metrů. Obžalovaný je dle jeho hodnocení zdatný lyžař.

Svědék J. G. k vypověděl, že nebyl přítomen při střetu obžalovaného a poškozené, lyžoval za obžalovaným. Předmětnou sjezdovku popsal jako přehlednou, nicméně konkrétní místo, kde došlo ke střetu bylo nepřehledné, neboť se jednalo o místo pod kopcem, přičemž z horní strany kopce nebylo vidět. Svědek potvrdil, že obžalovaný se poškozené omluvil a ptal se jí zda je v pořádku, vyměnili si osobní údaje. Cca asi hodinu po střetu viděl svědek poškozenou v restauraci, kde na ní nepostřehl známky zdravotních obtíží.

Znalec MUDr. Miloš Sokol, PhD., znalec v oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, v hlavním líčení odkázal na závěry písemně podaného znaleckého posudku. Znalec dospěl k závěru, že poškozená při předmětném střetu utrpěla šikmou zlomeninu zevní části klíční kosti s posunem úlomků. Poškozená byla dne 13.2.2011 ošetřena v nemocnici Na Františku, kde jí byla nasazena fixace, jež výrazně omezila hybnost obou horních končetin poškozené v ramenních kloubech, čímž byla výrazně omezena její sebeobsluha a tím byla odkázána na pomoc v základních úkonech na druhou osobu. Poškozená byla v pracovní neschopnosti od 14.2.2011 do 21.2.2011, poté ještě čerpala týden dovolené pro obtíže spojené s úrazem. Fixace byla sejmuta 22.3.2011, kdy však přetrvávala postfixační ztuhlost a krevní výron v oblasti ramenního pletence. 12.4.2011 byla ukončena léčba na ortopedii a poškozená podstoupila rehabilitaci po dobu 10 týdnů. Obvyklá doba léčení obdobného typu zlomeniny trvá cca 5 - 6 týdnů, s následnou mnohatýdenní rehabilitací. Pracovní neschopnost bývá v délce 3 měsíců. Pokud jde o mechanismus vzniku zranění znalec uzavřel, že sražením stojící lyžařky projíždějícím druhým lyžařem, s jejím pádem na zem, je dobře možné vysvětlit vznik úrazu poškozené. Ze soudně lékařského hlediska znalec charakterizoval zranění poškozené jako poruchu zdraví s podstatným omezením v obvyklém způsobu života v době cca 6 týdnů, následně sice s dalším omezením v obvyklém způsobu života, nicméně ne tolik výrazného stupně, který by splňoval kritéria pro citelné omezení, tedy naplňující spíše kritéria pro ublížení na zdraví. V době vyhotovení posudku u poškozené přetrvává lehké omezení hybnosti, které by se mělo postupně zlepšovat.

V hlavním líčení doplnil, že pokud jde o poškození zdraví poškozené, jedná se o hraniční případ, kdy pokud by následky na zdraví poškozené byly například špatný srůst, nebo by se jednalo o tříštivou zlomeninu, tak by se tato porucha již dala nazvat jako déle trvající porucha zdraví. Popsal, že zranění, které utrpěla poškozená je spojeno s okamžitou bolestivostí a omezení hybnosti kloubu. Paži je nutno fixovat a omezit volný pohyb paže. Rotační pohyby jsou vyloučeny.

K omezení v obvyklém způsobu života, tak jak jej popsala poškozená v hlavním líčení, znalec uvedl, že je možné pociťovat bolestivost v místě zranění při změnách počasí, rovněž je možné pociťovat bolesti při prudkých pohybech paže, nicméně pokud kost dobře sroste, neměly by být následky trvalé, to by však bylo nutno podložit vyšetřením.

Soud dále provedl následující **listinné důkazy**.

Z emailové komunikace ze dne 21.2.2011, 27.2.2011, sms zpráv ze dne 11.2.2011 - 14.2.2011, 27.2.2011, soud zjistil obsah zpráv, které zasílala poškozená obžalovanému a obsah sms zpráv, které zasílal obžalovaný svědkovi R [REDACTED].

Z fotografií na č.l. 41 - 42 soud zjistil charakter sjezdovky v místě střetu a rovněž pozici poškozená a obžalovaného těsně před střetem. Z fotografie č.l. 91 soud zjistil charakter místa, kde došlo ke střetu poškozené s obžalovaným, kdy je patrné, že jde o mírně zvlněný terén, sjezdovka je upravena, viditelnost je dobrá, přičemž si soud učinil i závěr o šíři sjezdovky.

Z lékařské zprávy nemocnice Na Františku ze dne 13.2.2011 soud zjistil, že poškozená byla ošetřena na oddělení ortopedické ambulance, vyšetřením RTG bylo zjištěno, že poškozená utrpěla šikmou zlomeninu later. části klíčku. Byl jí doporučen klidový režim a naložena osmičková fixace.

Z rozhodnutí o pracovní neschopnosti soud zjistil, že poškozená byl v pracovní neschopnosti od 14.2.2011 do 21.2.2011.

Z pravidel FIS (Světové lyžařské federace) soud zjistil obsah 10- ti základních pravidel, která platí pro všechny lyžaře. Mezi tato pravidla patří: povinnost každého lyžaře brát ohled na ostatní lyžaře, každý se musí chovat tak, aby neohrožoval a nepoškozoval jiného (pravidlo č. 1), dále povinnost ovládnutí rychlosti a způsobu jízdy, kdy každý lyžař musí jet s dostatečnou vzdáleností od ostatních (na dohled). Musí přizpůsobit svou rychlost a způsob jízdy svým schopnostem a také terénu, sněhovým a povětrnostním podmínkám a hustotě provozu (pravidlo č. 2), dále pravidlo pro volbu jízdni stopy, kdy platí, že lyžař předjíždějící zezadu musí zvolit svou jízdni stopu tak, aby neohrožoval lyžaře, který jede před ním (pravidlo č. 3) a rovněž pravidlo pro předjíždění, kdy se smí předjíždět ze shora anebo ze zdola, zprava a nebo zleva, avšak vždy jen s takovou vzdáleností, která ponechává předjížděnému lyžaři dostatečný prostor pro všechny jeho pohyby (pravidlo č. 4). Pravidlo č. 6 upravuje povinnost lyžaře zabránit tomu, aby se v jiných než nouzových stavech zdržoval na úzkých nebo nepřehledných místech sjezdovky. Lyžař, který upadl, musí takové místo co možná nejrychleji opustit.

Z úředního záznamu ze dne 3.9.2012 včetně přiložené dokumentace soud zjistil charakter sjezdovky S3, ve středisku Sportgastein, přičemž šíře sjezdovky činí od cca 25 m do 80 metrů, povrch je rovný.

Z potvrzení o ztrátě na výdělků ze dne 28.8.2013 vystaveného Ministerstvem průmyslu a obchodu, soud zjistil, že za období pracovní neschopnosti poškozené jí vznikla ztráta na výdělků 15.231,- Kč. Z bodového hodnocení bolestného ze dne 26.8.2013 vypracovaného MUDr. Krupkou, nemocnice Na Františku, soud zjistil, že poškození zdraví (zlomenina klíční kosti s dislokací) poškozené bylo ohodnoceno 40 body. Z účetních dokladů ze dne 24.2.2011 a 17.2.2011 soud zjistil, že za cestu z místa bydliště do nemocnice na Františku poškozená zaplatil provozovateli taxi částky 327,- Kč a 304,- Kč. Z účetního dokladu ze dne 16.2.2011 soud zjistil, že poškozená zaplatila za zdravotnické potřeby částku 339,- Kč. Z výpisu ze sporožirového účtu soud zjistil, že poškozená zaplatila částku 361,- Eur (8831,- Kč) za lyžařské permanentky.

Z opisu z evidence rejstříku trestů obžalovaného bylo zjištěno, že obžalovaný nebyl doposud soudně trestán.

Soud dále přehrál **DVD** se záznamem z červené sjezdovky S3, v lyžařském centru Sportgastein. Ze záznamu je patrný charakter předmětné sjezdovky, její šíře, přičemž terén je místy zvlněn, nicméně se jedná o poměrně mírný terén. Ze záznamu nejsou patrná místa, která by byla nepřehledná v tom směru, že by po prudkém sjezdu následoval prudký kopec.

Po vyhodnocení všech shora popsaných důkazů, a to jak jednotlivě, tak i ve vzájemné souvislosti, se zřetelem na ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, za situace, kdy soud zároveň shromáždil dostatek podkladů pro své rozhodnutí, dospěl k jednoznačnému závěru o vině obžalovaného, kdy soud v souladu s výsledky dokazování upravil skutkovou větu oproti obžalobě. Další provedené důkazy soud nehodnotil, neboť z nich nevyplývala relevantní zjištění.

Obžalovaný sice popsal, jakým způsobem došlo ke střetu mezi ním a poškozenou, nicméně popřel, že by střet byl výhradně jeho vinou a zpochybnil i skutečnost, že zranění poškozené byla způsobena předmětnou srážkou. Soud má však za to, že vina obžalovaného byla plně prokázána, zejména výpovědi svědka R■■■■, poškozené R■■■■, jež jsou podpořeny i výpovědi svědků O■■■■ a G■■■■, kteří toliko na rozdíl od svědka R■■■■ a poškozené R■■■■ popisují místo střetu jako méně přehledné a popisují, že poškozená v době střetu stála, ačkoliv svědek O■■■■ v přípravném řízení popsal, že jela - zpomalovala, nicméně i oba tito svědci popisují, že to byl obžalovaný, který se poškozené v kritickém okamžiku nestihl vyhnout, ačkoliv mu v tom nebránila nějaká objektivní překážka. Pouze obžalovaný tvrdil, že se v rozhodném místě musel vyhýbat čtyřem stojícím lyžarům. Toto tvrzení však nepotvrdil žádný z přímých svědků, kteří střet viděli, při kraji sjezdovky toliko stáli slyšení svědci, kteří byli dva a byli v dostatečné vzdálenosti od poškozené, nejméně 50 - 100 metrů - jak vypověděl svědek O■■■■, přičemž soud v tomto vycházel z jeho výpovědi z přípravného řízení, neboť je zřejmé a pochopitelné, že s ohledem na časový odstup od předmětné události se svědek dopustil nepřesností v odhadu vzdáleností. Svědek R■■■■ popsal způsob jízdy obžalovaného před střetem, jakož i okamžik střetu. Vyloučil, že by obžalovaný nemohl poškozenou vidět, neboť svědek jel až za obžalovaným a poškozenou viděl. Potvrdil, že poškozená v době střetu byla v pohybu, dělala obloučky. Sama poškozená popsala, že v době těsně před střetem jela pomalou rychlostí, neboť se chystala zastavit pod lyžaři stojícími u kraje sjezdovky. Způsob jízdy poškozené je patrný i z fotografie. Soud těmto svědkům uvěřil, neboť jejich výpověď koresponduje částečně s výpovědí dalších slyšených svědků, přičemž soud neshledal u svědka R■■■■ ani poškozené R■■■■ konkrétní motiv k podání křivé výpovědi. Oproti obžalobě však soud upravil znění skutkové věty, kdy v řízení nebylo žádným z provedených důkazů prokázáno, že by obžalovaný prováděl nějaké „nepatřičnosti“ – kdy ani tyto „nepatřičnosti“ obžaloba nijak nespécifikuje. Styl jízdy obžalovaného těsně před střetem popsal svědek R■■■■ i svědci G■■■■ a O■■■■ a ani z jedné z těchto výpovědí nevyplývá, že by se obžalovaný nějak vymykal svým způsobem jízdy. Svědci popsali, že obžalovaný dělal obloučky s širším průměrem a měl širší rozpažené paže. Tento způsob jízdy soud nepovažuje za provádění „nepatřičností“. Svědek R■■■■ toliko popsal, že se obžalovaný díval směrem ke stojícím svědkům, což tito svědci nemohli s jistotou vyvrátit či potvrdit. Soud k tomu závěru rovněž bez důvodných pochybností nedospěl, neboť obžalovaný toto popřel a svědek R■■■■ obžalovaného pozoroval toliko ze zadu, ze vzdálenosti několik desítek metrů, přičemž sám uvedl, že obžalovaného sledoval pouze pár vteřin, což vede soud k pochybnosti o tom, zda-li toto svědek skutečně mohl vidět - vnímat, či se jednalo toliko o jeho odhad s ohledem na následnou situaci. Soud však dospěl k závěru, že obžalovaný nemohl věnovat dostatečnou pozornost situaci na sjezdovce, neboť přehlédl poškozenou, která jela před ním. Svědci O■■■■ i G■■■■ popisují předmětný úsek sjezdovky jako méně přehledný, kdy obžalovaný nemohl osobu jedoucí těsně za horizontem kopce vidět. Oproti tomu svědek R■■■■ a poškozená R■■■■ popisují předmětný úsek jako přehledný. Z přiložené fotodokumentace je patrné, že sjezdovka je v místě střetu mírně zvlněna (zalomena) a je tedy možné, že toto zvlnění obžalovanému mohlo subjektivně zkomplikovat reakci na poškozenou. Nicméně z průběhu srážky je patrné, že obžalovaný tedy dostatečně nepřizpůsobil svou jízdu tomuto terénu a nevěnoval pozornost případné překážce (lyžaři) v cestě před ním, neboť

kdyby sledoval sjezdovku před ním, bezpochyby by viděl, že před ním jede další lyžař a s ohledem na aktuální terén měl předvídat polohu tohoto lyžaře před ním i kdyby tento lyžař na určitý okamžik „zmizel“ za horizontem. Charakter místa, kde došlo ke střetu, soud vzal i za prokázaný z fotografií, přičemž terén celé sjezdovky je zachycen na videozáznamu na DVD. Pokud se svědci rozcházelí v odhadu šíře předmětné sjezdovky, tak soud si o přehlednosti i širí rozhodného úseku mohl učinit z fotografií, přičemž i z úředního záznamu PČR, kterým byl popsán terén sjezdovky vyplývá, že šíře sjezdovky je od cca 25 do cca 80 metrů.

Z výpovědi poškozené R■■■■ soud zjistil, že poškozená v rozhodný okamžik zpomalovala, neboť se chystala k zastavení pod svědky O■■■■ a G■■■■, její výpověď v tomto směru je potvrzována svědkem R■■■■, jakož i svědkem O■■■■, který rovněž v přípravném řízení potvrdil, že poškozená v rozhodný okamžik jela – zpomalovala (soud opět vycházel z jeho výpovědi v přípravném řízení, neboť svědek se v rámci hlavního líčení od své výpovědi zřejmě z důvodu delšího časového odstupu od vnímané události odchyloval). Sám obžalovaný potvrdil, že poškozená byla v rozhodném okamžiku v pohybu. Soud proto vyloučil, že by poškozená v nepřehledném místě sjezdovka stála a nebezpečně blokovala dráhu dalším lyžařům.

Pokud jde zranění poškozené, soud vycházel z provedených lékařských zpráv, výpovědi poškozené, svědka R■■■■ a zejména ze znaleckého posudku MUDr. Sokola, který potvrdil, že mechanismus vzniku poranění, které poškozená utrpěla, koresponduje s předmětným úrazovým dějem, který je popsán ve výrokové části rozsudku. Bylo prokázáno, že poškozená utrpěla šikmou zlomeninu zevní části klíční kosti s posunem úlomků. Přičemž poškozená byla v důsledku tohoto zranění týden v pracovní neschopnosti a týden čerpala dovolenou. 5 týdnů měla poškozená nasazenu fixaci a byla v důsledku tohoto odkázána na pomoc třetí osoby při provádění běžných denních činností (hygiena apod.). Následně musela poškozená podstoupit rehabilitaci v rozsahu 10 týdnů. Bolesti pociťuje poškozená doposud.

Výši majetkové škody, která poškozené vznikla, vzal soud za prokázanou z listinných důkazů, které předložila.

Soud proto uzavřel, že příčinou srážky obžalovaného s poškozenou R■■■■, bylo chování obžalovaného, které spočívalo v nepřizpůsobení rychlosti a způsobu jízdy konkrétnímu terénu a možné situaci na sjezdovce, kdy obžalovaný neměl zjevně dostatečný rozhled pod svah, který sjížděl a tudíž nestačil adekvátně reagovat na situaci před ním, kde se nacházela poškozená R■■■■, v čehož důsledku do ní zezadu narazil.

Prokázaný skutek soud kvalifikoval jako přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti ve smyslu ustanovení **§ 147 odst. 1 tr. zákoníku**, neboť obžalovaný svým jednáním, blíže popsaným ve výroku tohoto rozhodnutí, vážně porušil zájem společnosti na ochraně života a zdraví lidí, neboť poškozené J■■■■ R■■■■ z nedbalosti způsobil těžkou újmu na zdraví.

Pokud jde o charakter zranění, které poškozená utrpěla, naplňuje znaky těžké újmy na zdraví ve smyslu **§ 122 odst. 2 tr. zák.**, kdy těžkou újmou na zdraví se rozumí především i delší dobu trvající porucha zdraví, přičemž z ustálené judikatury se delší dobou rozumí omezení v běžném způsobu života trvající min. 6 týdnů.

Pokud jde o subjektivní stránku citovaného trestného činu u obžalovaného jde o konání v nedbalostní formě; jedná se o vědomou nedbalost ve smyslu ustanovení **§ 16 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku**, neboť obžalovaný věděl, skrze svoji zkušenost sportovní, že způsobem v

trestním zákoně uvedeným může zájem zákonem chráněný porušit nebo ohrozit, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové ohrožení nezpůsobí.

Soud dospěl k závěru, že svým způsobem jízdy obžalovaný porušil zejména body č. 1,2,3,4 pravidel chování lyžaře vydaných Mezinárodní lyžařskou federací. Z uvedených pravidel lze v obecné rovině dovodit, že lyžař musí přizpůsobit rychlost a způsob jízdy svým schopnostem a zkušenostem, terénním, sněhovým a klimatickým podmínkám, výhledovým poměrům, hustotě provozu, tedy celkové situaci na sjezdové trati, aby měl možnost včas a v dostatečné vzdálenosti reagovat třeba i na nenadálou překážku, což současně znamená, že nesmí vjíždět do míst, kam nevidí. Tato pravidla rovněž zcela konkrétně určují bezpečný postup při předjíždění jiného lyžaře, kdy lyžař předjíždějící zezadu musí zvolit svou jízdní stopu tak, aby neohrožoval lyžaře, který jede před ním, přičemž vždy musí ponechat předjížděnému lyžaři dostatečný prostor pro všechny jeho pohyby.

Obžalovaný přijížděl po lyžařském svahu shora, poškozenou, která se pohybovala před ním, předjížděl, a proto měl zvolit jízdní stopu tak, aby poškozenou, jedoucí před ním neohrožoval (pravidlo č. 3), neboť jen tak by splnil povinnost poskytnout jí dostatek prostoru pro všechny jejich pohyby (pravidlo č. 4). Vzhledem k tomu, že obžalovaný sám subjektivně hodnotil předmětné místo sjezdovky jako nepřehledné, bylo rovněž povinností obžalovaného jet s přiměřeným odstupem a s ohledem na vzdálenost, na kterou vidí a přizpůsobit terénu sjezdovky rychlost své jízdy (pravidlo č. 1, 2).

Vzhledem k tomu, že obžalovaný tato pravidla nedodržel, porušil tak ustanovení § 415 obč. zákoníku (zákona č. 40/1964 Sb. ve znění účinném k 11.2.2011) v rámci tzv. obecné prevenční povinnosti, která jej zavazuje předcházet škodám.

Pokud jde o závaznost pravidel chování pro lyžaře vydaná Mezinárodní lyžařskou federací (FIS), soud v tomto směru odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu, rozhodnutí sp. zn. 2 Tdo 68/2010 a sp. zn. 25 Cdo 1506/2004 podle něhož „pravidla chování pro lyžaře, vydaná Mezinárodní lyžařskou federací (FIS), nejsou obecně závazným právním předpisem, avšak pro lyžaře na sjezdové trati jsou závazná a jejich porušení představuje porušení právní povinnosti předcházet vzniku škod“.

Soud se zabýval i případným spoluzaviněním poškozené, které však neshledal. Pravidlo č. 6 FIS upravuje povinnost lyžaře zabránit tomu, aby se v jiných než nouzových stavech zdržoval na úzkých nebo nepřehledných místech sjezdovky. Ze zjištěného skutkového stavu však nevyplývá, že by poškozená citované pravidlo porušila. Poškozená se pohybovala na svahu nižší rychlostí, neboť zamýšlela zastavit u kraje sjezdovky, přizpůsobila tak svou rychlost svým schopnostem a plánovanému manévru. Na tomto chování poškozené soud neshledal porušení pravidel FIS, které každého lyžaře zavazují k tomu, že musí svou rychlost jízdy přizpůsobit svým schopnostem a možností, což ostatní lyžaři musí respektovat, neboť i pomalu jedoucí či méně zkušený lyžař, má právo sjezdovku tímto způsobem užívat.

Při úvaze o druhu a výměře trestu ukládaného za prokázanou trestnou činnost vycházel soud z ustanovení § 39 odst. 1 tr. zákoníku, kdy zohlednil povahu a závažnost trestného činu, poměry obžalovaného, přihlédl k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnostem jeho nápravy i k jeho chování po činu a též se zabýval okolnostmi polehčujícími a přitěžujícími dle ustanovení § 41 tr. zákoníku a ustanovení § 42 tr. zákoníku.

Obžalovanému polehčuje, že nebyl doposud trestán, projednávané jednání je tak zjevně excesem z jinak řádného způsobu jeho života. Rovněž okolnosti případu - zejména konkrétní způsob jednání obžalovaného, kterým porušil prevenční povinnost, dle názoru soudu svou závažností nijak nevybočuje z běžné typologie obdobných lyžařských selhání. Obžalovanému však přitěžuje, že neposkytl poškozené součinnost při nápravě následků svého

jednání a ačkoliv se poškozené bezprostředně po činu omluvil, jeho následný postoj nelze hodnotit kladně za situace, kdy na přímé výzvy poškozené, která požadovala náhradu škody, která jí vznikla, vůbec nereagoval. Vzhledem k těmto konkrétním okolnostem projednávaného případu soud dospěl k závěru, že uložení toliko mírného trestu v dolní ¼ trestní sazby, za současného podmíněného odložení výkonu tohoto trestu na zkušební dobu 2 let, lze v daném případě považovat za dostačující. Během zkušební doby bude na obžalovaném, aby prokázal, že si z projednání věci před soudem vzal ponaučení a předmětné jednání bylo skutečně výjimečným vybočením z jinak řádného způsobu života.

O nároku na náhradu škody poškozené J. R. [REDAKCE] soud rozhodl podle § 420 odst. 1 a § 449 odst. 1 občanského zákoníku, neboť obžalovaný zaviněným porušením právní povinnosti způsobil poškozené škodu na zdraví, v jejíž souvislosti vynaložila poškozená náklady na léčení, tudíž jí vznikla v důsledku jejího zranění majetková škoda. Výše škody byla prokázána listinnými důkazy, které poškozená předložila, jakož i její výpovědí. Soud proto obžalovaného podle § § 228 odst. 1 tr. řádu zavázal k zaplacení škody v celkové výši 21.884,- Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání.

Odvolání se podává u soudu, proti jehož rozsudku směřuje (u Okresního soudu Praha-západ), a to do osmi dnů od doručení opisu rozsudku.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého výroku může jej napadnout také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudkem napadnout odvoláním jen státní zástupce; toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně, podle ustanovení § 251 tr. řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

V Praze dne 3. prosince 2013

Za správnost vyhotovení: Juřicová Kristýna

Mgr. Kamila Lamrová, v.r.
samosoudce

**Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 3.6.2014 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 3.6.2014, čj. 13To 166/2014-294
Doložku připojila dne 13.11.2014 Růžena Kalinová**